

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

De gældende bestemmelser om bekæmpelse m.m. af skadegørere på planter og planteprodukter findes i lov nr. 121 af 12. april 1957 om bekæmpelse af farlige plantesygdomme og skadedyr.

Denne lov, der er mere end 25 år gammel, er på forskellige punkter ikke længere tidssvarende, hvorfor man finder det hensigtsmæssigt at optage loven til revision nu.

Samtidig foreslås lov nr. 55 af 27. marts 1903 om foranstaltninger mod udbredelse af rustsvampe ophævet, idet denne lov allerede ved lov nr. 121/1957 blev overflødig uden, at man dengang var opmærksom herpå.

Lovens titel foreslås ændret til »Lov om planteskadegørere«. Begrebet »planteskadegørere« har siden omkring 1960 været anvendt inden for plantesundhedsområdet såvel i Danmark som i de nordiske lande som en velegnet fælles betegnelse for de af lovforslaget omfattede levende organismer og vira.

Det findes naturligt at anvende dette begreb i loven, idet de foranstaltninger, som ministeren efter loven bemyndiges til at fastsætte, alle retter sig mod årsagerne til de konstaterede plantesygdomme eller tab som følge af insektangreb, ikke mod de synlige symptomer på disse skadegørere.

De med hjemmel i den gældende lovs § 1 gennemførte foranstaltninger har alle forinden været forelagt plantesundhedsrådet til udtalelse, og er fastsat på grundlag af rådets indstilling. Denne praksis vil blive opretholdt.

Plantesundhedsrådet, er nedsat af landbrugsministeren den 21. maj 1946 med den opgave at rådgive ministeren i spørgsmål om bekæmpelse og forebyggelse m.m. af plantesygdomme og skadedyr samt beslægtede områder vedrørende plantesundhedsforhold. Plantesundhedsrådet består for tiden af repræsentanter for statens planteavlsvorsøg (planteværnscentret), statens forstlige forsøgsvæsen, Den kgl. Veterinær- og Landbohøjskole (plantepatologisk afdeling og zoologisk institut), De danske Landboforeninger, Danske Husmandsfore-

ninger, Dansk Erhvervsgartnerforening, Kartoffeleksportudvalget og Grosserer-Societetet. Rådets sammensætning påtænkes ikke ændret.

§ 4 i den gældende lov angiver, at statens plantetilsyn forestår gennemførelsen af de efter loven fastsatte bestemmelser, uden at det nærmere er angivet, hvilke beføjelser tilsynet har i så henseende. Ved § 3, § 4, § 5 og § 9, jfr. § 11, i dette forslag foretages en nærmere afgrænsning af landbrugsministerens (tilsynets) beføjelser.

Efter den gældende lovs § 5 er der anmeldelsespligt for den, der er *bekendt* med, at planter eller plantedele, der er i hans besiddelse eller beror hos ham, er angrebet af planteskadegørere. § 5 har været fortolket og administreret således, at der også er anmeldelsespligt, hvor der kun er en *formodning* om angreb af planteskadegørere. Det findes hensigtsmæssigt klart at angive, at anmeldelsespligten gælder både ved konstaterede og formodede forekomster af skadegørere, der er under offentlig bekæmpelse.

Efter § 3 i den gældende lov kan landbrugsministeren fastsætte regler for sundhedskontrol med planter og plantedele, der ønskes solgt til videre dyrkning, og efter § 4 kan visse kontrolbeføjelser henlægges til organer nedsat af de interesserede organisationer.

De gældende bestemmelser herom findes i landbrugsministeriets bekendtgørelse nr. 149 af 24. april 1980 om kontrol med planter til videredyrning inden for gartneri- og planteskoleområdet, som er udstedt med hjemmel i § 1 i lov nr. 534 af 13. december 1972 om handel med frø, såsæd, læggekartofler og planter, som ændret ved lov nr. 81 af 27. februar 1980. Bestemmelserne i denne bekendtgørelse omhandler kvalitets- og sundhedskontrol, men ikke bekæmpelse af planteskadegørere, og kontrollen med overholdelsen af bekendtgørelsen varetages af statens plantetilsyn. Bestemmelserne i den gældende lovs § 3 og § 4, 2. sætning, er herefter overflødig og er ikke medtaget i dette forslag.